

ΝΥΧΤΑ ΣΤΡΥΧΝΙΝΗΣ

Ὁ σταλαγμίτης λόγος
καὶ ποιός ἀπὸ ἐστιατορίων κρεματόρια
καὶ σακακιῶν πέτα ἀπὼν ποιητῆς βγαίνοντας
Αὐτὴ τῆ νύχτα στρυχνίνης καὶ καταστροφῆς

Φόδρα τοῦ δέρματος
Γάτα μέ τίς ἐννιά οὐρές
Γέλια γύρω ἀπὸ ἀλατιέρες
Χείμαρρος ἀπὸ χίμαιρα

Φουσκώνοντας καὶ τοῦ διαβόλου ἀκόμα τό σοκάκι
Περισσότερη νύχτα καὶ περισσότερες νυχτερίδες

Ὁ ὑδράργυρος νά πέφτει νά πέφτει
Μεσάνυχτα νά στάζουν σ' ἓνα τελείως ἄσπρο δωμάτιο

Δέ θά μπορέσεις νά φύγεις ἀπ' τοὺς τοίχους
Τώρα πού τό ταβάνι συνέχεια κατεβαίνει
Στίχοι τερμίτες φάγαν τίς σελίδες

Ἔγστερα ἄρχισαν νά περπατᾶν
Μές στό κεφάλι σου

Δέν ἐπαρκεῖς Δέν ἐπαρκεῖς
Δέν ἔχεις λόγο νά ἀρκεῖσαι
Μέσα σ' αὐτό τό πρᾶμα

Στίς ὀχτώμιση πόλη
Τά μεσάνυχτα τάφος

Ἐπόνομοι λέξεων
Καὶ ποιητῆς ἐγκαστρίμωθοι

ΜΕ ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΠΑΝΩ ΜΟΥ

«Κάθε μικρὴ ἀλλαγὴ γιὰ ὅ,τι εἶχε πιστέψει
ἀμετάβλητο, ἦταν ἓνα μικρὸ σοκ γιὰ τὴν παιδικὴ
ἀντίληψη πού εἶχε γιὰ τὸν κόσμο».

James Joyce: «Τὸ πορτραῖτο τοῦ καλλιτέχνη»

Ἴσως κανένας νά μὴν μπῆκε στό ἀσανσέρ
Ἀπὸ τότε πού βγήκα μιά βόλτα στὴν πόλη
Γιατὶ τό βρῆκα ξανά στό ἰσόγειο
Τώρα πού γύρισα κι ἄνοιξα τὴν πόρτα
Βλέποντας αὐτὸν τὸν ἀκέφαλο ποδηλάτη
Πάνω στό στήθος μου
Γερασμένες γοργόνες στά μπράτσα μου

Σηκώνουν άκόμα τά χέρια τους
Καί χαϊδεύουν τά λίγα μαλλιά μου

Κι είδα τά ίδια κόκκινα νύχια
Καρφωμένα στό πάτωμα
Μές στόν καθρέφτη νά σαλεύει
Τό ίδιο κόκκινο φιλί
Καί τά ίδια μάτια νά κοιτάζουν
"Ό,τι μέσα σ' αὐτά τά 35 χρόνια
"Απόμεινε άπ' τή ματιά μου

Κι ή πραγματική πόλη
Κι ή πραγματική πόλη φανταστική

Δρόμοι άδειάζουν στή χίμαιρα
Δυσκίνητα αυτοκίνητα
Τράμ παίρνοντας ρεύμα
"Απ' τής ψυχής μου τά σύρματα
Δωμάτια φιαλίδια δηλητήρια
Χορούς ύπνωσης σέ κέντρα
Πού χειμώνιασαν νύσταξαν καί κοιμήθηκαν
Μές στά φασματικά όνόματά τους

Τριάνα

Πικαντίλι

Ροσιτιόλ

"Α δέν ήμουν παρά μόνο πέντε χρονῶν
"Ανάφερα σέ πράγματα πού έτρεχαν
Κι όμόρφαιναν κι άνοιξαν
Κάνοντάς με νά λιώνω καί νά παλιώνω
Τώρα φωνάζοντας δέν είσαι δέν είσαι
"Επιπλέοντας μέσα σ' αὐτό πού είσαι
Κάμαρα ή καμπαρέ ή παραλλαγή σκοταδιού
Μέ καπνό πάντα άπ' τά ίδια τσιγάρα
Τήν κάθε σου ήλικία ζώντας
"Σάν κάτι τό άγριο καί προϊστορικό
Πού μπαίνει στό άσανσέρ
"Όπου κανένας δέν μπήκε
"Εδῶ καί τριάντα χρόνια
Λέγοντας δέν πειράζει δέν πειράζει
Πού αὐτή ή φωτογραφία έχει γίνει πιό Ολιμμένη
Αὐτά τά τελευταία χρόνια

Τρελή παρουσία
"Όπου λούζονται στό φῶς
Κι οί πιό άκραίοι συνειρμοί

Τρελή παρουσία
Θάνατος είπα
Καί χιόνι θά έρθει
Μίσος
Πάνω στό κάκαλά μου